

ze weten ook, dat de ongeschreven wetten der menschlievendheid hen gebieden, eigen leven gering te achten voor dat van anderen.

Achttien helden bieden zich aan. Bot-Jaap en Jonge Krelis vooraan, schouder aan schouder, het hoofd een weinig voorover gebogen, als gebukt onder het gewicht der taak, die hen wacht. Twaalf kiest Zeevang er uit. Met weerzin treden de anderen terug.

„Weest tevreden, jongens! Een ander maal is 't jullie beurt!” zegt hij met een ernstigen glimlach tot de afgewezenen.

Niemand spreekt een enkel woord. Allen beseffen, dat ze een van die nachten zullen beleven, die zich onuitwischbaar in 't geheugen dringen, die in later leven telkens weer voor den geest oprijzen, met hun schrikwekkende herinnering aan wilde stormvlagen en woeste baren, hun beelden van wrakgeslagen schepen en loodkleurige, kille, akelig-starende lijken.

„En nu elk aan zijn werk. De rest zal de handen vol hebben in de haven, aan de schuiten, bij de huizen. Jullie moogt ook wel zorgen, dat je wat jollen en sloepen bij de hand hebt, want 't water komt vast op de kaai. Dag jongens, tot weerziens,” zegt de dappere grijze, een paar zijner beste vrienden de hand toestekend. „Als we 't er bij laten, dan . . . nou, houd je goed; nee, laten we nou geen oude vrouwen wezen, jongens! Wat weerga! 't Is toch niet voor 't eerst, dat we op den kant staan? . . . Groet je kinders en je broers en zusters,” zegt hij zacht tegen zijn oudsten zoon, die ook loods is en met de hand op vaders schouders, stom naast hem staat.

„Laat *mij* gaan! 'k Ben jonger en sterker dan jij, vader!” voegt deze hem toe. De dappere kerel krijgt een brok in de keel. Hij zou wel, uit eerbied, voor zijn vader willen knielen en hem smeeken achter te blijven, maar hij weet, hij voelt, het besluit staat vast en . . . zelf gaan? . . . of hij durft? Vraag het de bemanning van de bark „Johanna”, die verleden jaar op den Oost-Bonker strandde, . . . zelf gaan! Zijn vader herinnerde hem aan vrouw en kinderen . . .

„Neen, Bertus! Jij bent *noodig*, ik kan gemist worden! . . . Doe jij hier je plicht, nu en later als 't moet . . . zoen de kinders! — Tot weerziens! — Als 't God blijft!”

„'k Heb net een gevoel of er al een zootje garnalen in mijn laarzen gekropen is. 't Is gelukkig, dat je hier geen haaien in de buurt hebt. 'k Weet niet, maar ik ga liever heelemaal in eens naar den kelder, dan zoo in stukken en brokken, als paling, die gebakken moet worden,” zegt ruw schertsend Bot-Jaap, terwijl hij een „*vuiltje*” uit zijn oogen veegt.

Met het hoofd voorover gebogen tegen den wind, begeven de dertien zich naar den havenkant, waar een groote sloep ligt. Met zorg worden de riemen beproefd; wordt aan het touw van elke dreg gerukt of 't sterk genoeg is; gevoeld of er zwakke plaatsen in mochten wezen; wordt alles in orde gebracht. Ieder weet zijn plaats, ieder weet zijn taak. Van vischschuiten in de nabijheid worden korte haken gehaald, om als 't noodig wezen mocht de aanvlie-